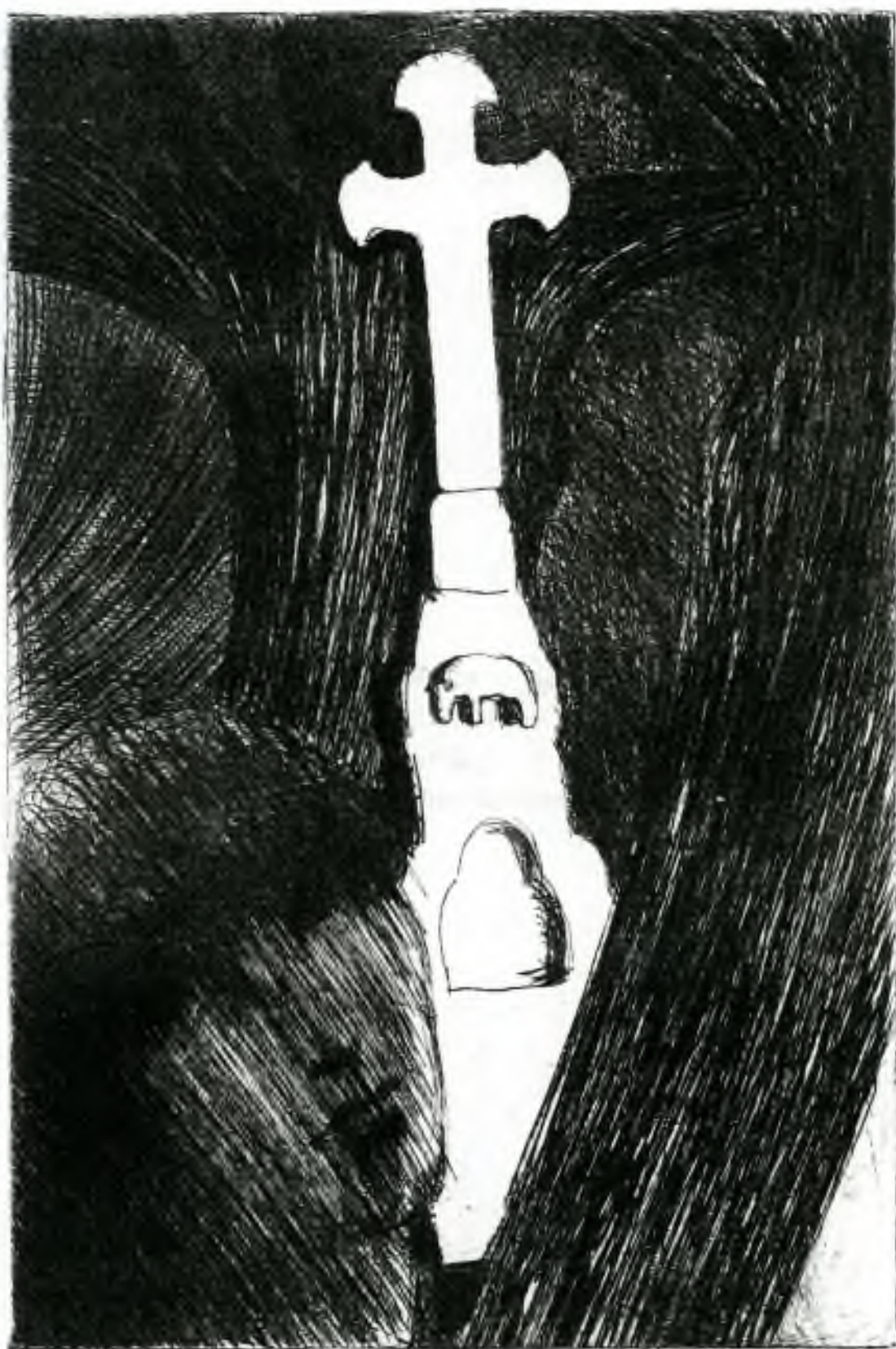


J E - T O

J a r o m ě ř

1 9 8 4



4/10

23. novem. 1983

Det. [illegible]

J E - T O

poezie z let
1978 - 1983

Vybrali, uspořádali a údaje o autorech
napsali Jan Černý a Jan Hrudka
Výtvarně doplnil Petr Novák
Úvodní poznámku napsal Jan Hrudka

Jaroměř
1984

Lidé chodí po světě, střetávají se, rozmlouvají mezi sebou. Často si však nestačí říci vše, někdy na to není ani příliš mnoho času, anebo chce člověk sdělit něco, co v rozhovoru není mnohdy dost dobře možné vyslovit. A tak začne psát básně a ve verších se snaží vyprávět o tom, co ho zkru-čuje, povznáší, o lidech, které potkává, o otázkách, s kterými se potýká... Báseň, její verš či metafora, uzavře do sebe ve zkratce bohatost děje a stává se poselstvím jejímu čtenáři. Smyslem našeho sborníku je toto poselství nejen zprostředkovat, ale především představit jednotlivé autory prostřednictvím jejich veršů.

Autoři zde zastoupení nepatří k oněm mnohdy ambiciózním mladým lidem, s jejichž verši se můžeme takřka denně setkávat v nej-různějších masově komunikačních prostředcích a literárních periodikách. Nejde jim totiž o psaní takových básní, o kterých lze už přede-m vědět, že by byly v těchto prostředcích uveřejněny, nejde jim o pcezii, v níž nejde vůbec o nic nebo pouze o servilní přitaká-vání dnes oficiálně hlásaným konformitám. Ještě potěšitelnější je, že se neuspokojují

pouhou seberealizací - vzájemným se sezná-
váním se svými verši jen sami mezi sebou v
úzkém okruhu nebo psaním do šuplíku -, ale
chtějí to, co tvoří ukázat i ostatním lidem.

Poezie zastoupená v tomto sborníku má
jeden společný rys. Ten není dán pouze re-
gionální příslušností autorů, kteří se tak
či onak vztahují k Jaroměři, ať už jako
k svému rodišti, k místům, kde prožívali
své dětství, procházeli jí v důležitých okam-
žicích svého života, nebo se rozhodli natr-
valo se zde usadit. Charakterističtějším
rysem pro tuto mladou poezii je, že se za-
bývá tím, co její autory skutečně zajímá.
Bez jakékoliv hysterie i bez sebelítostivé-
ho naříkání se snaží vypovídat a komentovat
to, co sami vnitřně prožívají, čím žijí,
co se s nimi i s námi v našich životech
a dané době děje. V této souvislosti není
ani příliš důležité, zda si jejich výpovědi
kladou větší či menší nároky na začlenění
do sféry "velkého Umění". Pro naše autory
je důležitější snažit se psát pouze tak,
jak žijí a cítí svět okolo sebe, a to spon-
tánně a plně autenticky. Toto vzájemné se-
pětí tvorby a života lze vystopovat i v
příspěvcích tohoto sborníku - byť mezi nimi
mohou být rozdíly v zkušenosti i v dosaže-
ných výsledcích.

P e t r N o v á k se narodil 4.5. 1957 v Jaroměři. V letech 1972-1976 studoval na střední průmyslové škole kamenické v Hořicích. Poté byl několik let zaměstnán jako dělník v kamenické dílně a závozník u Národní galerie v Praze. Nyní je posluchačem Akademie výtvarných umění v Praze, kde studuje v sochařské třídě prof. Axmana. Zúčastnil se několika kolektivních výstav výtvarníků-amatérů v Jaroměři.

V i n á r n a

Hej hallo hej hallo
 řve vysoký hlas zpěvačky
 a nalejvaj se skleničky
 a svíčky pálí šerou halou
 hej hallo hej hallo

Student práv jak kolovrat
 nemůže se vykecat
 a skleničky rubíny okolo se točí
 víno cáká v závratí
 už neudržím oprati svých očí

Hej hallo bigi bigi
 blbá zpěvačka hloupě křičí
 a přesvědčen jsem v opici,
 že právníci jsou cynici
 a jejich slova klid mně ničí

Alespoň
 Vavřínek se kejve v konvici
 dnes vyhledávám dívku slepici
 co kdáká na narové stolici

Na zdi se protahuje kůže
 chlupatě si mrcha visí
 každý natáhnout se jako ona může
 pak na záchytyce strízliví si

Démon alkohol, jak balón Montgolfierů
zvedá nás nad stoly lahve a kecy
kdo ztratil v nadlidské skutky už víru
vidí teď alespoň skutečné věci
Jako je džbán a dívka slepice
Zář oka servírky těší nás nejvíce

(1978)

V e č e r v d u b n u

Žlutě a zlatě svítí
teplo kde bydlej lidi
mřížej u dveří

Modrá v hnědé je tajemná
Prší mně k večeri

(1978)

Bl á z e n Š i m e č e k

Půlden, stromy mluví ve větru
krápe
starý Šimek zcela opřen o kolo
se drápe
vzhůru po silnici
kde mraky se zemí se mračí
jak kdyby spal ohnut řape
kolo tlačí
človíček
stařec
malinkou lebku
čelo hrníček
tělo
chuchvalec jmelí na větvích stromů
na kole přízrak
letí domů

Strniště vousů ježí
brada keř angreštu
nos přes ní leží
ústa najdeš stěží
v čelistním přemetu

Kafemlejnec hlava
z rozumu baráku
na rumu smetáku
pohřben za živa
díru v rozumu
klidně zašívá

Šimek kafemlejnec sedí modelem
časopisy zeměpisy vše s ním přemelám
ve své hlavě kafemlejnku

mele rozum
prší venku
modelujem

Dobrým žákem zahrádkníkem
zabýval se citroníkem
jaderníkem

fíkovníkem

Přes den dělá v keramičce
v noci v noční zahradě

shrbený stařík
dupne pak rýč zvedne
dupne pak rýč zvedne
den ze dne den ze dne

Šimek blázen dělník naruby
shýbnut bezzubý
nos přes bradu
od večera přes noc
ryje zahradu
Ráno doryl dostal výplatu
Je velmi potěšen z plesnivého hábu
nejvíc děkuje laskavému pánu
za prasklé umyvadlo z porcelánu

Ke kolu drátuje těžký střep
odměnu za práci
z balkónu
poťouchle směje se skřet
tohle se vyplácí

Večer po práci z keramičky
 s bílým střepem na boku plečky
 Šimek přízrak čelo jak hrníček
 letí z kopce
 na konci větvíček chuchvalec jmelí

Jinde dostal z kamen nožičky
 časopis
 cylindr z lampy
 rezavé vidličky
 cestopis z pampy
 bez nitě civičky
 Všechno uložil ve svém domě
 krámy
 smetí co vadilo kde komu
 od podlahy harampádí
 hromadí se ke stropu

Jdu po silnici v noci
 kde
 převzácní jsou chodci
 hvězdy svítí rozsypány
 kopretiny světlem z temna
 tulipány
 v městě tam kde klesla hlava pod ramena
 tomu
 kdo teď proti mně se vrací domů

Šlape vpřed a o kolo se opírá
 postava temná vzhledu upíra
 černý kabát pod kolena splývá na zem
 se upírá vpřed
 Šimeček blázen

čelo jak hrníček
osud těžký kámen

Dobry večer pane Šimek
Dobry večer

(1978)

S u c h ý l i s t

Ostrý svist
 rozhrnul opon tmy
 suchý list
 haraší javorový
 drsný zpěv
 tenoru zemřelého
 hnědý křik

Sinalou tváří odráží záři
 vyprchanou silou zkroucený list
 mukami žízně zmačkaný list
 krabatými laloky rozeklaný list
 seschlý list

Kdysi jasná hvězda
 chladivého světla světlice
 sežehlá peklem a zmařena
 teď stařena
 vrásčitá hvězdice
 bez síly života

Vysedlé kosti svítí bělostí
 žilnaté tělo zkřiveno bolestí
 se svírá
 větrem se posouvá a drápe
 křídlo netopýra
 se sápe
 na svůj černý stín

D o m o d r é n o c i . . .

Do modré noci v prosinci
jsem šel zavolat kocoura

Zahrada ze stříbra
zavzdychla si dešti,
který smáčel hnědou zem

A z modré noci v prosinci
přišel kocour
mokrýma tlapkama razítkoval podlahu
Voněl venkem a před
protože věděl, že teď
půjdeme oba spát
do mé postele

(1979)

Č e k á n í n a č e r v e n

Do noci hřmí vltavské jezy,
 kamenné věže strmí do nebe,
 děravým krovem rozkvetlého akátu
 pokukují po mně hvězdy.
 Sedím na lavičce a čekám na červen.
 Jak je doma...
 Tam kamenní poustevníci klečí v temnotách,
 studna Jákobova plná světla hvězd,
 neslyšně vyvěrá Braunova studánka.
 Za hodinu bude červen.
 Za pět hodin ranní ptáčata rozezpívají tmu,
 narodí se zlatý den.
 Světlo zaplaví trávy na lukách
 a kamenné město rorýsů a lidí,
 zaskví se Mariánská štátule
 jak divizna, jak svícen.
 Dívky si rozčesají vlasy
 a upraví je do účesů.
 K jedné přijdu a rozcuchám ji něžně zběsile.
 Přivinu k sobě její postavu
 Alegorii domova, mého kraje,
 protože ona je mým domovem a já v ní bydlím.

N a š e l j s e m v ý h l e d z k a s á r e n...

Našel jsem výhled z kasáren
do krovu nebe, modrého jak svoboda a mír
racek jak člun klouže tím modrem nad ostnatým drátem
pálí slunce, ta žárovka ve sklepe, což je vesmír.

Jak letí racek, tam někde slaný příboj rozežírání skály
umyté škeble v rytmu zvoní o oblázky
dech kastrovníku zavál tam, kde dělník nese náklad z přiči-
cha lodi

Jinde vodopád se lomí kaskádami
na bochánku země rozestavěny jsou kravičky
řečí svaneti se mluví v domcích s arkádami
k večeri mají malé horské hruštičky.

Někde v bludišti domů, fabrik a nádraží
lomoží město v šedém smogu
k nebi letí kameny kostelních věží
ulicemi běží proudy plechových brouků
večer vtrhne horký liják na nábreží.

Nic o tom nevědět v kasárnách donutí
pohyb se tu děje jenom na povely stanovené řádem
vlastně je to pohyb bez hnutí
večer slunce ztěžka spadne na zem.

H o r e č k a

Na železné posteli
nemocné zvíře zalezlé v díře
na dvoře třískají boty na povely

Ztraceni v hlubokém tichém lese
její ruce vánek
polibky propasti do červánků prvního dne světa
na sukni prostřené v trávě
leží moje těžká hlava

Pod holou stěnou v horečce na posteli
kasárna zalitá sluncem
boty třískají na povely

Mezi kmeny zlaté pruty světla
zažehly svatozář kolem tvé hlavinky
agnus dei, nožinky máš jak holubinky

Za plotem kdes, tam kde je ves se rozštěkal pes.
Pod oknem velitel pozor velí
třískají boty na povely.

C e s t a d o m ů

K večeru

vlak žene skráněmi krajiny
na krajích porostlých svízelem a mateřídouškou,
v příkopech bělivé okolíky
a sloupy vedení toporně nakročeny v půli cesty
v obavě, aby do těch kyttek nešláply.
Okolo vlaku vítr voní chlebem.
Za větrem na kraji krajiny leží obří figury hor,
nyní torsa po době ledové
a před nimi stolové pahorky.
Vyčnívají cihlové dříky komínů, kde je moje město,
strmá lepenice lidských hnízd
nad černou tůňí Labe.
Ještě výš se vypjal jen kostel rozkročen svými kameny.
K nebi rozpřáhnuté stromy jedí fosfor
z kostí mého rodu,
které leží v jejich kořenech.

(1983)

J a n Č e r n ý se na-
rodil 18.6.1957 v Jaroměři
v zahradnické rodině. Pěsto-
vání a šlechtění květin se
v rodině dědí již po několik
generací. V letech 1972 - 76
navštěvoval gymnasium v Jaro-
měři. V letech 1976 - 81 stu-
doval na Universitě Karlově
přírodní vědy - genetiku rost-
lin (RNDr.). Pracuje jako
šlechtitel rostlin v Jaroměři.
Věnuje se malování. Účastnil
se kolektivních výstav jaro-
měřských amatérských výtvarní-
ků.

R a n n í š o u r á k

Vyjel jsem dneska z Prahy
ranním šourákem,
za okny utíkal mi
zšedivělý sníh.
Míjel jsem velké domy,
komíny a mraky
hotel Olympik,
pana Párala,
Violku a džinfíz.

Na stolku předemnou,
pokapaném pomerančem
ležela otevřená,
učebnice matematiky.
Však nebyl jsem schopen
do notesu počítat si,
a tak jsem mezi vzorce
začal psát ti báseň.
Jak k tobé jedu,
druhou třídou,
ranním šourákem,
pro nemocné a staré.

D o b r ý d e n p a n e
d o b r ý h o c h u

Dávno to není pravda,
že si vás vážím.
A že vás zdravím,
vím, milý pane,
to snad jen proto,
že když vás potkám,
tak slovo spadne,
už patří k vám.

(1978)

F r a n t i š k u
G e l l n e r o v i

Hodiny smutně odbíjí,
jak láska jež v nás pomíjí,
ten potrat lásky krvavý,
smrt lásky všechno napraví.

Krvavá smrt a zvracení,
otepí prázdných mlácení,
v bufáci Praha nad pivem
si žlučí rozum vylijem.

Cítil jsem jak to ustává,
jak něco uvnitř odchází,
když milá spolu nespíme
už mi to vůbec neschází.

Když tě vidím ještě mín,
tak se vůbec nermoutím,
sám po hospodách sedávám
tvou lásku v sobě hledávám.

Má opuštěná nálada
mi denně život okrádá,
samota zlá a tíživá,
sklenice piva rozlitá.

Umřela láska umřela,
já hrobeček jí vykopal,

slza se v oku zachvěla
a další jsem si objednal.

Nač plakat a proč naříkat,
mám v prstenu tvůj monogram,
a letopočet neštěstí
na které zvolna umírám.

Ta smutná píseň morbidní,
snad nervy trochu uklidní,
a opuštěnou pustinou
zas jinou dívku přivínou.

(1979)

Č e k á n í

Slova se kupí na káře,
co táhne stará mrcha zdechlá
a skepse, nuda zvetšelá,
ráz kol přes kočičí hlavy,
ta kára vrchovatá drkotá,
z kanálů vonné páry.

Jen na posteli ležet,
vždyť v každém pohnutí,
je bolest nekonečná,
jak jehlou bodnutí.
Tak ležet bez mrknutí,
do stropu tupě zírat,
počítat vleklé minuty,
kolik jich ještě zbývá

je míra bezkonečná
v tom bílém prolnutí,

v tom tichu i čas pozůstává
neměnný, smutný, bez hnutí...

P t á c i ! . . .

Ptáci !

Koukněte uletěla.

To vy jste zvonila ?

K čemu ten alarm ?

že vobčas,

láska jako pták

frr,...

to jste nevěděla ?

(1981)

V o j e n s k á

Už mi z toho málem jebe
jak je venku modrý nebe

(1983)

J o s e f Č e r n ý se narodil 20. 2. 1959 v Jaroměři. Vyrostl v zahradnictví, kde jeho předkové již po několik generací pěstují a zušlechťují květiny. V letech 1974- 78 navštěvoval střední zemědělskou technickou školu v Děčíně. V letech 1978 - 1983 studoval zahradnické obory na Vysoké škole zemědělské v Brně (Ing.). Pracuje jako šlechtitel květin v Jaroměři.

K a b i n e t f y z i k y

Z pozůstalosti P. Č. jako
pozdrav panu V. Nezvalovi

Modrý pach ozónu,
výboj růžového arónu,
magnety v železných pilinách,
kyvadlo sloužící v hodinách.

Nyní vše mlčí,
čeká na povel,
aby Morseův přístroj zase zněl
a jak když Edison poprvé,
probudil vlákno do krve,
tak dnes i znovu,
Rozžhaviš tenké vlákno z kovu,
zas mezi hvězdami pomocí skel,
na sta světelných let si uletěl
pach komet, závrať, Křižíkovy svíčky
sen o křišťálové hoře
pod zvednutými víčky.

Tlukot srdce éteru a Liblice,
černé sluchátko, hlas, stanice
a dráty z akumulátoru proudy pijí,
ručičky voltmetrů nepokojně žijí.

Nyní vše mlčí,
jen prach křičí svou řeč,
prochladlé pomníky spí.

(1983)

P o z o r n a t o . . .

Pozor na to
myšlenky se přičí
proděraví váček svědomí
a co pak s tím

(1983)

/3. 11. 1981 v 0⁴⁵/

P o p ů l n o c i t ě n a p a d á
s p o u s t a h e s e l

Po půlnoci tě napadá spousta hesel
a marně vzpomínáš na dívky
s nimižs je prováděl.

J i n d ř i c h S y m e r -
s k ý se narodil 27.6.1957
v Jaroměřu. Vystudoval střed-
ní průmyslovou školu textilní
a v roce 1982 absolvoval na
Vysoké škole chemicko - techno-
logické v Pardubicích (Ing.).
Nyní je odborným asistentem
ČSAV v Praze.

S t r o j f u n g u j e

Prasata jsou namačkána v kotcích
Mohou jen žrát růst a býr snědena
Kráva také nemá místo
Může žrát růst a být dojena
Slepice civí do žárovky
A snáší holubičí vejce
Králíci dupou ve smradlavých kotcích
Když vidí s nůši strejce
Lidé namačkáni v panelácích
Žerou tupost morálně už na nule
Já jsem na vysoké škole
A z pásu žeru granule
Strojvůdci si blahopřejí
Stroj funguje

(duben 1979)

P ř i c h á z í z i m a

Jen slábnoucí stromy
A mrtvé listy
Rozdrcené podpatky chodců
Vítr zpívá teskné písně
A smutně hladí zemi
Jež stvořila peklo a nebe
A v jeho odmlkách řve
Svět
Pod pláštěm lidských řádů
Sliz bijících se protikladů
Kdosi už nasypal ptáčkům
Snad marné jsou
Drobtý dobra
Plody naděje
Nedozrálý v zlatém jasu
Šedá roucha mlh už
Halí jejich krásu
Na prázdné pláni
Pláče déšť a básník
Protože v zimě
Umírá láska

(prosinec 1978)

D i a l e k t i k a š t ě s t í

Proč zralé jablko
hlodá zlý červ
Proč dokonalost
zevnitř již páchne
mrtvým bohem
Proč štěstí mé
už v extázi
je cítit čerstvým rovem
Proč nemohu tě milovat,
aniž bych byl lhář
Proč dlouhý bič protikladu
hyzdí štěstí tvář

(srpen 1980)

K l i d

Klid je žena nejdražší
Přivine se, obejmě a líbá
Vdechuje naději, život
A špínu dojmů smývá

Její šat je samota
Očima tmy se na miláčka dívá
Hlas jsou vlny krve tvé
Jež tichověkou píseň zpívá

Ta věčná láska nepálí
Jen v srdci lehce dýmá
A smutný potom zmizí svět
Klid náruč uzavírá

(únor 1979)

P e t r M a r t i n e k se
narodil 23.5.1957 v Jaroměři.
V letech 1972- 76 navštěvoval
jaroměřské gymnasium. Ve studiu
pokračoval (1976 - 1981) na
Vysoké škole zemědělské v Praze
(Ing.). Pracuje jako šlechtitel
ve Šlechtitelské stanici Uhře-
tice. Zajímá ho ochrana a tvorba
životního prostředí, píše a ma-
luje. Účastnil se výstav amatér-
ských výtvarníků v Jaroměři a
Praze.

C e s t a k r á n u

Často se dívám
 na potoky perel za večera,
 na architekturu katedrál stojící v prostoru,
 na stromy zahalené do zvuků podzimního listí, jež občas
 dopadne na hladinu.

Snažím se odhalit podstatu odrazu vln.
 pokaždé, když hledím na něco, co mne uchvacuje,
 cítím vůni neznámého tajemného smyslu
 toho všeho.

Zaráží mě, že ostatní často nehledají to, proč tu jsou.
 Je to pro ně těžké, protože jejich oči vidí jen produkty
 vlastního nesmyslného hemžení.

S nimi se vrháme na tvorbu věcí zastiňujících naši vlast-
 ní hodnotu.

Za bariérou stavby nevnímáme spění bytostí,
 ani přeludy podzimního listí.

Taková je naše generace - zaslepená výkaly, ve kterých
 není hybná síla po sebeuskutečnění.

Taková je naše generace - opovrhující hledáním, omamovaná
 chvilkovým zapomněním v alkoholu.

Taková je naše generace - zmítaná v izolaci kobky,
 neschopná

si uvědomit cíl a smysl bytí.

Jsme jako banální bezhlavé stádo
 uprostřed techniky, která ubíjí naše city.

Je třeba se probudit a vnímat bušení tepen s mízou stromů.

Je třeba bičovat smysly, abychom co nejlépe ucítili
 tajemnou podstatu odrazu vln.

Je třeba se co nejdokonaleji probudit.

N a s t r o m y h l e d í m . . .

Na stromy hledím,
proč je pokáceli?
Na slunce hledím,
proč pohasíná?
Na lidi hledím,
proč přestávají existovat?
Prosím... řekněte mi,
proč běžím a proč energii
přeměňuji.
Proč?

(1978)

M o j e p í s e ň

Pracuji často do noci
a nebo jen tak sním,
rád jím, piju slivovici
a potom tvrdě spím.

Často rum s kamarády
ohlástám v pozdních hodinách,
v hlavě mi tančí nahé víly
s opicí chrápu v peřinách.

Krajinou chodím a léta strádám,
abych se přiblížil k západu,
jak vandrák pořád něco hledám,
smutkem ubíjím náladu.

Na břehu dřepím do večera,
jak nějaký hloupý romantik,
propadám se do snu zcela
o rtech co smím políbit.

~~Jsem~~

Jsem jenom vzduch pro diváky,
co nechápu mé šílenství,
snad jedna žena milovala taky
moji číší hloupostí.

Všichni mě zklamali,
jenom ne modré nebe,
chci být jak racek svobodný
a utvořit sám sebe.

Rád si také namlouvám,
že až tohle přestane,
začnu dělat jen to,
co uznám za vhodné.

Nevím proč tu vlastně jsem,
snad pro umění, pro vědu?
Pro lásku k jedné z mnoha žen?
Pro hrob, pro dobrou náladu?

(1978)

O b r a z y

I

Z rozsok stromů
 vyhouply se černé pavlače
 s červeným prádlem na šňůrách
 kalné vlny chtěly se zmocnit
 oken prosteradel a okapů

Ponurý monotonní hukot hydroelektrárny
 odhaloval skrytou energii obrazu
 a já jsem se musel spokojit
 s letmým pohledem
 na věčné nánosy krásy

II

Vrak siluety kostela
 mlhou odtéká
 nad zmírajícím třpytem očí
 šedivého popela

Už dlouho si hraje se zlatými vlasy slunce
 jeho břidlicová střecha
 Už dlouho omílají vlny
 jeho starodávné základy
 Už dlouho odolával větrům
 co beznadějně odtáhly

Teď zbylo mu
zanikat v mlhavém oparu
a do pískovcového ticha
uzamykat svá tajemství

III

Jaro
potichu našlapovalo na
kopečky rozbehnutých hrobů

Trsy zaklínačel
s hukotem vody
dohučely na stavidlech

kolébky všech raněných
našly cestu k životu

Ptačí trní
zavonělo posmrtnými šípky

Pozůstatky lahví od šampaňského
odzátkovanými hrdly
připíjely labskou vodou

P ř e d m l u v a k e s l a b i k á ř i

Jen ptáci

nedovedou dodržovat všeobecnou etiketu.

Neznalost šedí

jím dovoluje

bez zrádných úšklebků

naivně vyštěbetat

to

co mají na srdci

Rozumní

vyhnanci z ráje

pošetilí tvůrci pochybeného soucitu

ti ohavní vrhači

klacků pod nohy

oblíbili si přetvářky a lži.

Protože neumím před nimi ohýbat hřbet

/a ani se to nehodlám naučit/

zbývá

poslouchat ptačí řeč

a lidem oplácet

surovou přetvářku

surovou pravdou.

P ř e d j a ř í

Vrby dýchají vůni své hořké kůry
 Procházím se po ulehle trávě
 Zbytky hrubé krystalického sněhu
 křupou pod nohama
 Pak tu je ještě několik lístků
 kuklíku potočního,
 který si uchoval svoji původní barvu
 Na okraji stojí několik dubů
 Vypadají jako námraza na oknech
 Za nimi se valí Metuje
 Hustý proud unáší kulaté víry po dně,
 ze kterého tu a tam prosvítají bílé oblázky
 Hukot semknutý břehy se řítí přímo k soutoku
 Nad vodou jsou zbytky vysoké
 místy posekané mokřadní trávy
 Pod břehem se klikatí odrazy osik
 stojících bez nejmenšího pohybu
 Opoдал je rozdvojená vrba

Vysypával jsem semínka z tobolek uschlých divizen
 Pak zvuky malých potápek
 Na vrbách jsou stopy někdejších záplav
 Hnědé krtiny se rozutekly po světlezeleném pažitu
 Na tomhle místě jsem našel
 postřelenou srnu
 Nedávno dodýchala

A tady jsem vylovil škebli ze dna tůňky
 Pod můstkem se vyplašila štika

Cítím hrbolky dubové kůry
pod doteky prstů
Zelená řasa teče po větvích
Cítím klaviaturu vibrování v korunách
Hledal jsem, jestli něco nezbylo
po zlatých liliích v suchem listí
Našel jsem vývržky soviho žaludku
Tráva s učesanými vlasy
kvetla uschle
Z lilií tu zbyla jen ohnutá stébla
Datel provrtával dutý strom
Zapadám ještě do záveje
ze zaječích stop
Na okrové trávě zbyly ještě chuchvalce
sněhové pěny

(1978)

O b r a z

Po blankytných závěsech
se spouštějí jehlice
paprsků z rosy,
letky rorýsů
na pozadí z prostěradel
pulsují v kruzích.

Pastelové fasády
křičí z peřejí
a most, jenž se roztekl po obloze,
zapomněl na čas.

Chůze po parku v ohni azalek
a smaragdového laku
zdá se být zdravá.
Jsou tu smuteční vrby
ponuře stojící
v dusnu komárů.

Pilíře kostela podpírají
ňadra vlaštovčích hnízd.
Spektrum na sbavídle
diriguje komorní orchestr.
Jen produ hoboju
zaniká v elektrárně.

m i l á m á . . .

Milá má už nechci - Díky
ale věčně tě budu milovat
vzdám se drsné reality
život si budu postulovat

(1978)

V e č e r

V zahradě koncertují kosi a penkavy
 pod okny voní koberce letních fial
 z dálky sem hledí chladná světla co mžourají
 jako by na něco čekaly... nebo já snad čekal?

Do dálky hučely komíny teplárny
 do sebe auta vrážela kužely světél
 dychtivé na sebe milenci cekali
 kolem výbojek chvěly se stíny motýlích křídel

Dlaně květin se v trávě už zavřely
 a usnuly krátkým letným spánkem
 pak vánek se zachvěl drobnými záchvěvy
 zem sálala vůni dávným svým dechem

Oči mé milé k spánku se zavřely
 pohasly zářivky a lampy v oknech
 a bezděčné úsměvy s hvězdami na tváři
 utichly ve spících ponurých domech...

(1979)

J a n H r u d k a se na-
rodil 12.12.1956 v Jaroměři.
Vystudoval střední průmyslo-
vou školu strojnickou a pra-
cuje jako konstruktér v
Hradci Králové.

N o c

Večer, díky panu Edisonovi,
zůstává tma za oknem.

Však když je noc černá,
nejčernější,
tu já pak doma za stolem
tmu tmoucí,
nejtemnější
bez klepání
bez vyzvání
si dovnitř pouštím.

Ne, aby mě jen tak škádlila
svým hebkým, hustým dechem
Ale myšlenky černé,
nejčernější
svou mírnou rukou zakryla.

R o z c h o d

Ráno ještě posnídali
zbytky svého milování
Vzpomínky,
 tajná přání,
slova, smích, slzy
a dotyky...
- vše s kávou
 v dřezu smyli
Odešli,
 už nebyli

(1980)

J a r n í r o v n ě d e n n o s t

Slunce
postrčilo své paprsky
na misku vah Dne a Noci

A vůbec nepočkalo
až se ustálí ručičky
na ukazateli

Ale jen tak
s odzbrojujícím úsměvem
řeklo

Můžu to tak nechat?

(1981)

D i a m a n t o v á n e v ě s t a

Ój, zvoňte, zvonky,
na ten slavný den.

Růže pošlapané.

Smuteční svatební hosté
uvízli ve výtahu
mezi devátým
a jedenáctým stokem.
A než přijeli opraváři,
aby je vyprostili,
oslavili svatbu vínem
a brandy stockem.

/4. 6. 1981/

N á d r a ž í P r a h a s t ř e p

vlažkové čety
 s parádou na půl žerdi
 líbezné vzdechy
 jiskřivé noci
 potom kalná rána

střechýly snů
 visí od stropu
 pak se rozletí
 na střepy
 po perónu

z rampouchů touhy
 odkapávají polibky
 ráno se shrábnou
 do košů
 na odpadky

slzy a pot
 chutnají slane
 zbyl po tobě
 jen otisk dlaně
 v šedivém ránu

nádraží Praha střep

M e d i t a c e

V noci, když probouzím se
někdy

Oknem do ulice

ptávám se měsíce

Na co má člověk

tak asi myslet

v noci, když padají
hvězdy

K ránu je v očích máme

malé a rozmazané

jako sny,

které si necháváme

stranou

pro nocí a sebe

až hvězdy všechny

z nebe

jednou

spadnou

I k a r o v é

Noc
Černá a zlatá
Černá jak tuš
vlitá do rybníka
Zlatá jak hvězda
která tam spadla
A Ikarové nazí
s perím ulámaným
z vody vylézají
Nocí jsou obarveni
Teď zlatí a černí
Vždy znovu a znovu
voskem si ze snů
slepují křídla

(1981)

J a n . M e l š se narodil
13.5.1956 v Litomyšli. Vy-
studoval střední průmyslovou
školu stavební a v letech
1977 - 1982 navštěvoval sta-
vební fakultu ČVUT v Praze
(Ing.). Žije v Praze, kde
pracuje v projekční kanceláři
Výstavby hl. města Prahy.
Autor několika písňových tex-
tů, ke kterým sám píše hudbu.

D í v k a z f o t k y

V sieně na rantlu
U plynový lampy
Sedí dvacítká
Nohu přes nohu

Studentka - blondýnka
Rukou podepírá mozek
Plnej integrálů a kvadrik

Kdyby byla barevná
Ta fotka
Viděl bys' jen smutný oči
Vyhozený od zkoušky

Kdyby byla černá a bílá
Ta fotka
Viděl bys' jen vrásky
Jak kuželosečky v rovině

Jsem rád, že je hnědá
Za oparem neostrosti
Je takhle krásná
Sama a bez starostí

J e ž i š m a r j á,
t o b y l s e n . . .

Zdála se mi hlava
jak lež ohně
jak sto let zpátky

Zdály se mi ruce
jak sekera ve špalku
jak javor na okraji

Zdály se mi nohy
jak černá díra
jak otep psů

Zdálo se mi tělo
jak slovník hanby
jak pták viselec

Zdáli se mi lidi
jak prázdná ulice
jak diamant - dynamit

Vlastně ne zdáli.
Zblízka!
ale ne lidi...

J a n T o m s a se na-
rodil 17.10.1961 v Jaroměři
v rodině farářů Českosloven-
ské církve husitské. Po ma-
turitě na gymn^asiu studuje as-
tronomii na matematickofyzi-
kální fakultě Karlovy univer-
sity v Praze.

N e e x u p é r y o v s k á

Jsem poušť.

Laviny písku

s otisky karavan

zapomenutých snů

Písku co umí tančit za vichřice

Písku co úderem blesku

mění se v zrcadlo

Polední žár a žízniví poutníci

půlnoční mráz a propast

k nejbližší hvězdě.

Jsem poušť

co snad někde skrývá

alespoň zavátou studnu

Ano, mám oázy

mám v y s c h l é prameny

a mám i citadelu

Tak pevnou Vždyť přežila

už tolik nájezdů

Ale ještě jsi tu ty

silnější než její brány

jsi všude, nejskrytější

ze skrytých

a nikdo neví, kde se objevíš.

Ty jsi had, který otrávil
Malého Prince

(1981)

• S t ř e d e m c e s t y ...

Středem cesty
vydlážděné kočičími hlavami
loudám se za soumraku
létající disky
motýli výbojů
mávají mi duhovými křídly
mění barvu se vzdáleností a s časem
v pomíjivé křeči zrodilo se světlo
probouzí se alej zářivek
nad sídlištěm svítá
elektrický den

(1980)

N e j k r á s n ě j š í p t á c i
j s o u u r č i t ě h a v r a n i

/a já bych tolik chtěl
s nima letět/

Protože havrani
mají tu nejkrásnější z barev
/hlavně na sněhu/
a taky ten nejkrásnější let
a taky ten nejkrásnější hlas
ze všech ptáků
co znám
Protože havrani
nekřičej hladem
ale radostí
z toho svého krásného života
co je snad horší
než psí

/a možná horší
než lidskej/

T e m n ý o b r y s k v á d r u...

Temný obrys kvádru
 strašidelný dům
 úkryt zlé gorgony
 ústa plná jedu
 Ptám se
 Should auld acquaintance...?
 Borovice plná ptáků
 starý jeřáb za plotem
 keře proti očím
 a třešně - svrasklé stařeny
 Ptám se
 Should auld acquaintance...?
 Šedé sloupky
 svědkové trapných čekání
 zabeďněný altán
 tisíc hořkých vzpomínek
 Ptám se
 Should auld acquaintance...?
 Je to dávno
 a ty jsi daleko
 tisíc mrtvých vzpomínek
 věčně prázdný dvůr
 Ptám se
 S h o u l d . . . ?

K a r e l V i k se narodil
11.1. 1952 v Praze. Vyrůstal v
rodině, kde oba rodiče jsou
profesionální hudebníci. Vystu-
doval střední průmyslovou školu
elektrotechnickou a v roce 1978
dokončil studia na elektrotechnic-
ké fakultě ČVUT v Praze (Ing.).
Pracuje jako konstruktér v Červe-
ném Kostelci.

V š e c h n y v á s m i l u j u

Vzpomeněš si aspoň na pár těchle tónů? Vzpomeněš si, jak to hráli ve Woodstocku?

Ty pocity mi nedají v noci spát a ve dne bdít.

Při prvním setkání jsou ještě ploché, ale hned se tváří.

Nejdřív nesměle,

jen zlehánka, jako když se u potoka opar pohne, potom víc a více,

jak slunce, když mlhy nadýchá se a vzhůru do kumulů vydechuje.

Jak je svět mnohotvárný!

Potkat člověka poprvé a hned se s ním v mracích válet!

I to se někdy stane.

Nejhorší je jistě, když druh druha zklame.

Mně stačí málo, abych uvěřil, že jste bezvační. Hltám vás, dvacet let jsem se to učil. Sám bych ani dobrou vodu nepil,

chci žít s vámi, těšit se do svého města, kde se známe.

Proto se pak někdy pozdě vracím domů k jedinému stromu, který si v mém srdci dýchá a chřadne.

Jsem povrchní? Či lehkovážný?

Že na tebe kašlu? Ne, to není pravda.

Miluju vás všechny.

Jen my dva se známe.

M o j e
j a r o m ě ř s k é b l u e s

Brouzdám si sám kolem Labe
pod příkrovem věkovitých lip.
Brouzdám si sám kolem Labe
pod příkrovem věkovitých lip.
Místo hlavy rozpuklý špalek
- na tom stromě bylo by mi líp.

Co žádám od života
rád bych se tady dozvěděl.
A co chce život po mně
rád bych aby mi pověděl.
Snažší bylo by to sbalit,
dál bych už pak nic nevěděl.

Před pár dny jsem potkal v místě,
kde spojuje říční břehy most,
v místě, kde teď zrovna stojím,
vynadívat jsem se nemoh' dost,
seznámit jsem se s ní musel,
dívka totiž byla to jak skvost.

Pěkné ženy jsem si musel
aspoň pohledem vždy vyhledávat.
S tím, co jsem však nyní poznal,
těžko se mi bude vyrovnávat.
Byla tak dráždivě pěkná,
hlavu svěsím, budu zakopávat.

Dnes u mostu zase stojím,
 svědomí mě nahlodává.
 Dva životy žít neumím,
 moje žena jinde jíst mi dává.
 Jen proto tu ještě stojím,
 že můj rozum dosud odolává.

Vyhoup' jsem se na hrazení
 a do dálky se dlouze zadíval.
 Pode mnou si řeka teče,
 k ní jsem se svou ženou chodíval.
 A tak jako voda břehy,
 vánek mojí hlavu ovíval.

Na tohle se nedá dívat
 vzpomínky mi buší na mozek.
 Na tohle se nedá dívat
 vzpomínky mi buší na mozek.
 Tak jsem radši zavřel oči
 a v tom jsem se se zábradlí smek.

Padal jsem tam jenom chvílku,
 doma máme mosty nizounké.
 Padal jsem tam jenom chvílku,
 u nás máme mosty nizounké.
 A jen jsem se v té špíně smočil,
 ruce vztáh' jsem k dívkám: jsou tak hezounké.

Vltava mě naučila plavat,
 já se dneska v Labi topit nebudu.
 Vltava mě naučila plavat,
 já se dneska v Labi topit nebudu.

Vltava je taky krásná ženská,
nebudu si před ní dělat ostudu.

A tak se škrábu splizle na břeh:
voda z vlasů crčí, bláto v botách čvachtá.
A tak se škrábu splizle na břeh:
voda z vlasů crčí, bláto v botách čvachtá.
Mikuláš mě siluetou drtí,
nad řekou se hejno racků chechtá.

Ploužím se teď zadem přes park,
velké mokré stopy zanechávám.
Vleču se teď schlíple parkem.
velké mokré stopy zanechávám.
V dálce už zas vidím dívku,
v šeru stromů ji však nepoznávám.

Loudá se jako by stála,
snad mě nechce v mojí bídě potkat?
Loudá se jak by se bála,
druha snad že nemůže se dočkat.
Vidím: je dráždivě pěkná,
aspoň trochu chtěl bych se s ní poznat.

Přitočím se tedy blíže,
vítr černé vlasy rozčesává.
Topol mě ve stínu kryje,
podvečer té chvíli půvab dává.
Poznávám svou vlastní ženu,
jak je strašně pěkná, to se stává.

Už nám zbývá jen pár kroků
přes lávku, po schodech, kolem křížku.
Pak po hlavě do postele,
milování žhavé při měsíčku.
Že jsme se zas lásko sešli,
šťěstí poznáš zanedlouho v bříšku.

(1983)

J a r m i l a V i k o v á
(roz. Č a p k o v á) se naro-
dila 6.11.1949 v Berouně. Vy-
studovala SVVŠ v Jaroměři.
Vystřídala řadu povolání (ři-
dička tramvaje, doručovatelka
telegramů...). V současné době
je v domácnosti. Věnuje se ma-
lování.

Ř í k a l i,
ž e j s e m p ř í l i š m a l á...

Říkali, že jsem příliš malá
mysleli - na tak velkou bolest.
I radost chtěli měřit velikostí dětských střevíčků.

Počítali dospělost na množství vypitýho kafe,
na počet kluků či krabic od rtěnek.
ňák to nevyšlo

Věřili v nesmrtelnost Boha a peněz.
Zpívali si Lady Madonnu a nosili pastelky po kapsách.
Chtěli mě zachraňovat, učit a měnit.
I ty.
Říkali taky, že prý jsem zakřiknutá.
ňák to nevyšlo

Zbavá*li* mě všeho a snad nevěděli, že na ten jeden
pohár

je člověk stejně vždycky sám.
Myslel sis, že mě bílý šaty změní
nebo snad špinavý džínsy a blues, co k nim patří?
ňák to nevyšlo

Zavřel jsi mne do starého domu a čekal,
že nám štěstí samo bude padat děravou střechou.
Myslel sis, že to stačí a sám jsi hledal jinde
a už se ani nevracel.
ňák to nevyšlo

Ptám se sama sebe: věříš vůbec v něco?
A ráno pak nezbývá než žít své dny dál
pro jedno malé dítě a pár štětců schovaných na
někdy.
ňák to nevyšlo

(1983)

V ě n o v á n o K. V .

Láska je jako divoká holubice.

Do dlaní ji nepolapíš, ale přesto ji můžeš zabít.

Ve sborníku poezie Je-to
jsou zastoupeni

Petr Novák od strany 7

Jan Černý od strany 21

Josef Černý od strany 30

Jindřich Symerský od strany 35

Petr Martinek od strany 40

Jan Hrudka od strany 53

Jan Melš od strany 61

Jan Tomsa od strany 64

Karel Vik od strany 70

Jarča Viková od strany 76

Ediční poznámka

U básní bez názvu připojujeme titul dle prvního verše. Pro lepší orientaci jsme básně doplnili rokem jejich zveřejnění autory. Ponechali jsme pouze autorskou dataci, kde již byla v rukopise. V několika případech jsme byli z důvodu daného formátu sborníku nuceni upravit délku veršů jejich rozdělením v řádkování.